

Kéž víc Tě mi - lu - ji, víc lá - sky jen
 dej mi, můj Je - ži - ši, na ka - ždý den!
 Ó, vy - slyš pro - sbu mou, du - ši mou stu - de - nou
 ro - ze - hřej lá - skou svou, jen lá - sky víc.

2. Zemských dřív radostí žádal jsem; / teď však jen žádám Tě: žij v srdci mém. / Tváře své neskrývej, prosbu mou vyslychej: / víc lásky, Pane, dej, jen lásky víc.
3. Ať sešleš radosti, ať trpký žal, / vždy jsi nám určení pro život dal: / bychom Tě hledali a k Tobě volali, / víc lásky žádali, jen lásky víc.
4. A když se konec můj přiblíží již / a budu odložit mít svůj ten kříž; / zašeptnu v loučení, v pokorném modlení / k Tobě, mé spasení, jen lásky víc.